

[Ellsabeth Arnold]

Når vi ser på resultaterne over de senere år, må vi sige, at der er mange ting, der er rosværdige. Der er opnået gode resultater. Der er f. eks. kommet flere pladser, og jeg vil gerne sige til fru Jette Pors, som var på talerstolen for lidt siden, at jeg har svært ved at få talen om, at vi har for mange akademikere, og at vi har for mange med høje uddannelser, til at passe med, at risikoen for at blive taber, for at blive arbejdsløs i det danske samfund, er des større, jo højere uddannelse man har.

Tallene taler deres tydelige sprog: Man har mindst risiko for at blive arbejdsløs, jo højere ens uddannelse er, og derfor er det også et beskæftigelsestiltag at sørge for flere videregående uddannelser.

Der er også kommet mindre frafald, og der er kommet hurtigere gennemførelsestid. Vi tror, at SU-systemet har været en medvirkende faktor til denne udvikling. SU-systemet har haft en dobbeltvirkning. Det har disciplineret de studerende. Det har været ubehageligt for mange af de studerende, men det er et let ubehag, de har måttet bære. Det ubehag har de måttet bære. Vi har til gengæld fået en langt mere effektiv udnyttelse af uddannelsessystemet, og det tror jeg at vi alle kan være tilfredse med.

Endvidere har vi fået et større spektrum af uddannelser. Der er kommet langt flere tilbud til de unge især på de korterevarende uddannelser, men der er også hejst nogle faresignaler.

Der har været sat spørgsmål ved kvaliteten. Det er forfærdelig svært at måle kvalitet, men selvfølgelig er uafhængige evalueringer fra især internationalt hold svære at afvise, og når der kommer kritik derfra, må vi naturligvis reagere på det nationalt.

Desuden er der stadig væk et forholdsvis stort frafald især på visse studier, og det må vi også stadig væk arbejde med, men der er et enkelt problem, som ikke har været taget op tidligere i dag, men som jeg vil pege lidt på, og det er, at de mange nye uddannelser også har skabt forvirring om anvendeligheden af dem og har skabt en øget brug af dobbeltuddannelser: Man tager først en kort videregående uddannelse og går derpå videre til en lang videregående uddannelse. Det betyder, at fornemmelsen af, at vi nu har et meget større antal uddannelsespladser, bliver i virkeligheden for-

plumret lidt, fordi mange vil føle, at de ikke har nok i at tage en kortvarig uddannelse. De vil videre, og så tager de en længere oveni.

Det store udbud og den forvirrende effekt, det kan give, kan jeg illustrere med at henvise til en artikel i Arbejdsgiveren for kort tid siden, hvor man lavede en oversigt over, hvor mange nye uddannelser og kombinationsuddannelser der var skabt inden for de senere år, og hvor det var helt klart, at en stor del af dem endnu ikke havde produceret færdige kandidater. Det vil sige, at man faktisk ikke ved, hvordan disse uddannelser vil finde sig til rette på det store arbejdsmarked, om de overhovedet er noget værd, om de kan give nogen form for tryk eller nogen form for håb for dem, der gennemfører uddannelserne.

Derfor vil jeg foreslå, at man holder lidt igen med at lave nye uddannelsesstyper. Jeg tror, det er farligt at sætte mange flere ting i gang, når vi ikke ved, hvordan de nye, vi har startet, overhovedet virker.

Hvad mangler der så i kvalitetsdebatten? Bortset fra de ting, der er nævnt i dagsordenen, synes jeg, at ministerens svar gav visse håb om yderligere forbedringer.

Det uafhængige evalueringscenter synes jeg kunne være en spændende idé, og jeg vil opfordre ministeren til at fremlægge lidt mere detaljerede tanker om dette.

De stoppende studieegnethedsprøver, som jeg tror det nøjagtige ordvalg var, er vi fra radikal side absolut interesseret i at drøfte. Vi er meget indstillet på, at der skal være evaluering undervejs i studiet, som kan give den studerende en fornemmelse af, hvornår grænsen for vedkommendes talentudnyttelse nås.

Endelig er der den evindelige styrelseslov, der har været diskuteret temmelig meget i dag indtil nu. Jeg vil blot bede ministeren om én ting, og det er at lade være med at bruge begrebet bæredygtig ledelse. Stryk ordet bære og nøjes med at sige en dygtig ledelse.

Der er også visse uløste problemer, som ministeren nævnte i sin tale, som ikke er løst ved det, der bliver nævnt her, og det er for det første forskerpuklen. Jeg synes ikke, at ministeren er kommet med noget bud på, hvordan dette kan løses. Det så vi meget gerne at der kom en løsning på snart.

Hvad angår spørgsmålet om at stemme med fødderne, som de studerende blev opfordret til